

Hrvatini **Celica** 1995
Diego Andres
Gomez/ SMG

Recimo, da od gledališča s časom ostanejo le spomini, boljši kot imaš spomin in več gledališča kot si videl, bolj gledališče ostaja živo in prisotno. ¶ Kar pomnim, je gledališče zame predstavljalo magnet. Skoraj fanatično se mi je mudilo videti čim več predstav. Še čisto kot mulka v osnovni šoli sem si izbrala abonma v Slovenskem mladinskem gledališču, ki je hvala bogu takrat obstajalo za osnovnošolce in srednješolce, ampak Marinke Štern še ni bilo v ansamblu. Moje omiljene dame iz SMG so bile v tistih časih Minca Jerajeva, Majolka Šukljjetova in Milena Grm. ¶ Ko so ukinili abonma v Mladinskem, pri katerem se mi ni pridružila nobena sošolka, sem z ostalimi presedlala na abonma v Drami. Morda neupravičeno je imelo MGL sloves gledališča komedij, ki me *uradno* niso zanimale, čeprav priznam, da sem v dobrih komedijah neznansko uživala. Seveda je bila naša omiljena prva dama Štefka Drolčeva, tudi Majdo Potokar smo rade gledale, Dušo Počkaj pa smo naravnost oboževale. Poosebljale so slovensko gledališče. ¶ Počasi sem se začela zanimati tudi za nove generacije igralk: Mileno Zupančič, Jožico Avbelj, Marjeto Gregorač in potem še za nove in nove. A Slovensko mladinsko gledališče, s katerim sem takrat izgubila stik, sem zelo pogrešala. V moj svet se je vrnilo s *Cico v metroju*, kamor nas je kot francoski razred odpeljala razredničarka na Šubičevi gimnaziji. Seveda sem neznansko uživala v tej izvrstni komediji. V *Cici v metroju* je Marinka Štern igrala **Marcelino**, Gabrijelovo ženo, v alternaciji z Mileno Grm. Ne morem z gotovostjo trditi, ampak skoraj prepričana sem, da je igrala v predstavi, ki smo si jo ogledali, Marinka. Kar vidim jo, kako kot prava Parižanka okrog sebe seva vzdušje Pigalla iz šestdesetih. ¶ Potem pa je prišlo leto 1980 z *Misso in a minor* in s *Peržani* Ljubiše Ristića in spomnim se, kako smo se kot bruci srečali z za nas popolnoma novim gledališčem in kako fascinirani smo bili. Fasciniralo nas je vse, predstava, prostor (prvič odprta spodnja dvorana SMG), igralci pa so bili sploh največji magnet. Novi, manj znani obrazi, pa vendar tako šarmantni, tako nadarjeni, tako dobri igralci. Nove zgodbe, nove oblike, vse novo in fascinantno. ¶ Moški kolegi s faksa so drveli v Mladinsko, ker je tam začela igrati Olga Kacjan, v katero so bili vsi zaljubljeni. Takrat se je začela zlata doba Slovenskega mladinskega gledališča, ki je bilo naši generaciji pisano na kožo. ¶ In od takrat se Marinke Štern čisto natančno spominjam. Njenega posebnega odrskega obraza, ki je hkrati njen pa hkrati od nekod drugod. ¶ *Missa in a minor* po motivih *Grobnice za Borisa Davidoviča* Danila Kiša je name delovala kot atomska bomba, če sem prej prisegala na klasično gledališče v italijanski škatli, se mi je tu odprl nov svet neskončnih možnosti. Skoraj vsi igralci v predstavi so bili zame popolnoma neznani, zato je bila njihova energija tako presenetljiva.